

REDACCIO :

Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO :

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse *Preu de l'exemplar: 20 francs.*

Suscripció l'any: 250 francs.

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL

EL PODER AL MIG DEL CARRER

ELS esdeveniments s'han anat succeint rapidament. Les protestes universitàries de Madrid de l'any passat mostraren clarament on era la voluntat de les noves generacions. Les manifestacions dels estudiants catalans del mes de novembre — i les d'ara — ratificaren el diagnòstic. Ni els estudiants, ni els professors — vegi's les signatures que fan costat a les de Marañón i Menéndez Pidal demanant la llibertat dels estudiants empresonats — no poden suportar més l'actual règim d'incapacitat i de tirania.

Els obrers digueren clarament què pensaven a Barcelona i al País Basc, a Navarra i de nou a Euzkadi i altra vegada a Catalunya. Aquest mes no són solament els obrers: totes les classes, tots els estaments del nostre país afirmen que no volen més el règim de Franco. La gesta de Barcelona no té altra significació.

Qui l'aguanta doncs, aquest règim? La Falange es disposà a aquesta feina, excessiva per les seves minses forces d'aparell burocràtic parasitari que ha perdut la fe i la joventut. Arrese preparà unes lleis de successió que convertirien Espanya en una mena de «democràcia popular», dirigida per un Comitè Nacional de Falange calcat del Comitè Central del P. C. rus. Però al propi govern de Franco s'alçaren ministres per posar-hi el veto. Iturmendi, o el que resta de representació carlina; Artajo, en nom dels catòlics cal·laboracionistes; Vallengano que diu representar els monàrquics franquistes. Sobretot Muñoz Grandes, en nom dels capitans-generals. Les lleis no passaran a les «Corts».

Al mateix temps la puja de preus ha esdevingut inaguantable. La pesseta s'enfonda en els mercats exteriors. Giron, etern demagog, fa pujar els salaris de 15 % quan les subsistències han augmentat de 35 %. Arburua, obeïnt a la pressió de la burgesia que tampoc no pot aguantar més, obté el decret autoritzant despedir els obrers.

Els militars conspirin; els bisbes recusen el règim; els diplomàtics constaten el desprestigi d'una política internacional suïcida aliada de Nasser i de totes les demagògies... On és el poder?

A aquesta pregunta els esdeveniments de la nostra capital han donat la resposta. El poder és al mig del carrer: heus ací el que diu Barcelona, la Barcelona eterna que retroba les energies civiques de la Ciutat que féu Catalunya i que, de nou, és l'exemple d'Espanya.

El poder a Barcelona no és naturalment aquest pobre Ajuntament incapaç de fer sentir la seva veu, ni aquesta diputació inexistent. Però el poder tampoc no és Acedo, l'home histèric i grotesc, que insulta els estudiants i els fa apallissar per amagar la seva impotència; el poder no són els guardies civils i la policia armada que vigilen els tramvies buits sota l'esguard irònic i fatigat des passants. El poder no és tan sols el Capità General, irresolut i feble. El veritable poder està en les mans fermes i serenes dels homes i les dones de la Ciutat, decidits a fer respectar llur dignitat i a refusar les provocacions que voldrien ofegar en sang la seva gesta. El poder, és al mig del carrer. Però no està abandonat. L'han recollit amb un gest segur i decidit, els CIUTADANS. Aquesta és la veritat, que davant del món astorat, han proclamat els catalans.

Què cal fer, ara? Simplement: donar forma al que encara no en té, però que ja existeix implícitament. Marxar units, excloent únicament de l'acció conjunta els que, per mentalitat totalitària, són igual que els feixistes. Preparar l'instrument de govern que doni la paraula als únics que la tenen realment — i que ja parlen ben clar i ben alt, fa més de deu dies, fent-se escoltar de tot el món: els ciutadans.

Es aquesta la tasca urgent de les properes setmanes. Els socialistes catalans ens disposem a servir-la.

Lletra de Catalunya

Barcelona ha donat al món un exemple de ciutadania.

Els catalans, units per damunt de totes les divergències, diuen que el règim de Franco s'ha d'acabar.

L'única solució: un govern provisional que restableixi la pau i la llibertat i resolgui els greus problemes econòmics que el des-govern franquista ha creat a Espanya.

BARCELONA, Gener. — En el moment d'escriure aquestes ratlles, el boicot dels tramvies continua, rigorós i unànime, seguit per tot el poble de Barcelona. La manifestació de diumenge, dia 20, va demostrar al món que la nostra acció contra els tramvies tenia uns objectius precisos d'ordre polític, social, econòmic i àdhuc moral. I que totes les classes, tots els estaments del nostre poble hi col·laboraven.

L'ACORD ES UNANIME. — Els estudiants, des dels primers dies del boicot mostraren llur violenta oposició a una règim més hipòcrita que el que regna a Hongria, potser menys cruel, però segurament més degenerat. El Col·legi d'Advocats ben aviat assegurà llur desig de defensar la seixantena d'estudiants detinguts: noves detencions seguirien, entre elles les dels senyors Torrent i Muntanyola. L'ambient que regna entre els professors universitaris és fàcil de suposar. Al bisbat, malgrat les intervencions «discretes» d'Acedo, el gest dels barcelonins desperta també simpaties. I aquests dies la Secció de «Visites al Capità-General» era especialment llogida per tot-hom, convençuts que fins a l'Exèrcit arribaven els ecos de la Ciutat, vexada i resolta a acabar amb les provocacions d'aquest home indigne que es dit Felipe Acedo, i que es considera un veritable virrei.

ELS OBRERS, DECIDITS, ACTUEN AMB PRUDENCIA. — Però és la gesta dels obrers, dels empleats, de tots els treballadors, la que mereix una admiració total: dia darrera dia, a primeres hores de la matinada, malgrat el fret, la gent empenia a peu el camí de la fàbrica o de l'oficina. De Sans a Horta; d'Hospitalet a San Andreu. Les corrues de treballadors, marxant de pressa en un silenci decidit i ferm, indicaven clarament l'actitud del poble: Barcelona, tot Catalunya es reconeixia en aquest gest. I les provocacions no aconseguïen llurs propòsits. La prudència obrera acompanyava la decisió. La repressió no podia exercir-se.

BARCELONA

LES CONSIGNES?. — Venien de per tot: fulles, versos, sobretot cops de telèfon. La premsa franquista no sabia què dir-hi. Aquest pobre home que diuen que fa d'Alcalde murmurava unes paraules que Acedo li dictava, i era incapaç de dimitir. Acedo publicava notes grolleres i assegurava que el que deia «era la veritat, y nada más que la verdad». Però en l'esguard de la gent a l'endemà al matí, o al començar el capvespre es llegia la resposta: tot-hom sabia que la protesta passiva acabaria per triomfar. I que Barcelona, de nou, donava l'exemple. Catalunya, Espanya sencera serà lliure un dia gràcies a aquest esforç.

Després de la repressió, els insults. LA RÀBIA DELS FRANQUISTES

El 26 de gener és l'aniversari de l'entrada a Barcelona de les tropes d'invasió que havien d'instaurar el poder cruel, incapaç i corromput que devia culminar amb l'estultícia del general Acedo.

Galinsoga, a la «Vanguardia», ha rebut ordres de no deixar passar l'esdeveniment. La Ciutat, amb un gest unànime, decidit i serc acabava de demostrar la seva intenció de desfer-se dels aprofitadors que la tenen abandonada, sotmesa i miserable. Galinsoga insulta els catalans amb una prosa rabiosa i desesperada que sembla inspirada directament pel general Franco. «Se acuerda usted?», titula l'article. I s'adreça als catalans, joves i vells, que estaven «envueltos en basura, muertos de hambre, con el miedo transfigurado en terror», i que havien cridat «Visca Catalunya! en comptes de dir «Arriba España!», per recordar-los que Franco guanyà la guerra i que és l'amo d'Espanya.

Poques vegades s'ha escrit un article tan ple de bava com aquest. Fent-li costat, una antiga diatriba del difunt Benavente, escrita l'any 1918 quan la malaltia i el vici li havien fet perdre la raó. «Malditos los que hayan olvidado», diu el sant cristià de Galinsoga, fent cor a Benavente.

La ràbia desesperada dels franquistas és simptomàtica. Diu més clar que mal, que la victòria és a la vora, que Barcelona ja ha guanyat. Barcelona, serena i segura, digue i senyora contesta amb el menyspreu als insults d'aquest frenètic.

La prosa de Galinsoga no pot ofendre: és prosa de local, que sent que l'amo ha perdut la plaça. Barcelona, generosa, ni es recorda del nom d'aquest trist personatge que tant de paper ha embrotat. I els escrits de Visca Catalunya! ressonaran de nou sota del cel de l'immortal Cap i Casal de Catalunya.

CARNET d'un testimoni

Les consignes, escrites o verbals, vingueren més tard. El que és extraordinari és que l'acció començà espontània, brollant unànime de la gran experiència col·lectiva de la Ciutat. Després cingueren els versos, les bromes: Una ben senzilla: «Acedo, vingueres en tramvia i sortiràs en tramvia».

Dijous al vespre, davant d'un cinema popular de Sans, una dona parla a un grup de joves que semblen empleats: «Gardeu els cèntims. Ja tindreu temps d'anar al cinema quan haurem guanyat». Els joves escolten, riuen. No entren al cinema.

Dilluns, dia 15. Observo, a la Plaça de l'Universitat, la policia a cavall. Dos d'ells fan «la feina» de mala gana. Un altre, al contrari, es mou per quatre. La gent passa, indiferent, decidida. Forma grups comentant l'espectacle; han entrat a l'Universitat amb porres i metralleres. «Circulen». Els grups es tornen a formar.

Dimecres al matí. Vull veure què passa al metro. Pujo a Hospitalet, a l'hora d'entrar el treball. Un sol vagó. Som set exactament. Ens mirem els uns als altres, amb zel i temor. Amb vergonya també. Qui són els policies?

Hu passat un 29 mig-plè. Es curiós. M'he aturat i he esperat: en passen d'altres buits. Tinc paciència i espero: torna el mateix 29. Porta la mateixa gent.

Dijous, a la Vanguardia: El baró de Viver visita el capità general. ¿Què li haurà dit l'ex-alcalde de la monarquia? El que no s'atreveix a dir el Dr. Simarro? Diumenge, a la Vanguardia: el baró de Viver torna a visitar el capità general. ¿Li haurà parlat dels advocats detinguts?

Diumenge, 20. El boicot dels espectacles és un èxit. A les barrades obreres els cinemes són buits, al Windsor—cinema de luxe—hi ha sis persones. Cap d'elles no ha pagat. El Barcelona, ha guanyat, àdhuc sense el reconfort dels socis. Els jugadors saben prou bé perquè no hem anat a les Corts. I, àdhuc el resultat ens fa quedar bé: una pallissa al Jaen.

Notes consignes: pujar al metro, però no als tramvies. Un acudit: —Es curiós a tots els tramvies n'hi van onze.

—Si, home. El tramvia «vuit», el conductor, el cobrador i el guàrdia.

Uns pasquins. La dignitat és la força dels febles.

Ciudadà. Per tu, pels teus fills, per tot el poble.

Visca la llibertat!

ELS CATALANS, solidaris del poble d'Hongria

Després de la Declaració de Treva Catalana, de París, en la qual totes les forces polítiques i sindicals exilades a França expresaven llur solidaritat amb els insurgents hongaresos, la declaració adjunta mostra que els desterrats a Mèxic senten també i vibren igual que els estudiants i els obrers de Barcelona.

A L'OPINIO PUBLICA A LES NACIONES UNIDES ALS CONSELLS SINDICALS D'HONGRIA

Les organitzacions polítiques i sindicals catalanes de Mèxic, davant dels esdeveniments d'Hongria, i recordant que Catalunya ha passat al llarg de la seva història per situacions semblants a les que travessa el poble hongarès

FAN CONSTAR

Llur protesta per l'agressió comesa per les forces imperialistes soviètiques contra el poble hongarès, igualment que per la invasió del seu territori i la matança dels patriotes per elements militars estrangers;

Llur decepció per la nul·la eficàcia de les Nacions Unides, que tenien el deure de defensar amb fets la independència d'Hongria així com assegurar el respecte als drets de l'home

proclamats solemniament, befats tantes vegades, i ara també en el cas dels patriotes hongaresos;

Llur convicció que el moviment popular hongarès respon a un anhel d'independència nacional, d'establiment de les llibertats fonamentals i significa un propòsit de progrés social i polític; moviment popular que és i que quedarà en la història com un exemple d'heroisme revolucionari i de patriotisme;

Llur decisió de lluitar en el futur per tal que els sacrificis i l'heroisme col·lectiu del poble hongarès no resultin estèrils; i llur esperança que s'aprofitaran les lliçons de la magnífica insurrecció de tot el poble d'Hongria.

PROMETEM

Mantenir viva, en nom de Catalunya, perseguida i ocupada, la solidaritat del poble català amb el poble hongarès.

Ciutat de Mèxic, desembre de 1956.

Tot caminant

PIERSPECTIVES

Per Enric BRUFAU

Potser avui encara no estem en condicions de jutjar tot ço que l'exili ha fet en el decurs dels divuit anys que dura per a redonar al nostre poble la llibertat i el règim polític que desitja. I nosaltres, exiliats, som, com és natural, els menys indicats per a fer aquest balanç.

De l'eficàcia de l'acció constant i perillosa—molt més perillosa que la nostra—que a l'interior de Catalunya s'ha realitzat i es realitza amb el mateix disseny, tampoc podríem en aquest instant valorar-la tal com es mereix.

La perspectiva històrica que, ja s'ofereix, ens fa adonar que no s'han caracteritzat ni l'una ni l'altra per accions d'eficàcia immediata, ni tampoc per fets de gran esclat. Aquesta constatació ens descobreix, però, una actuació de conjunt—ordenada o no—en la qual si el tret robust de l'heroi no es troba, en canvi, poc o prou, els esdeveniments que van succeint-se a Espanya proven que no han estat debades sinó tot el contrari.

Lentament i segura l'opinió ha anat manifestant-se quan ha pogut en front del règim franquista. S'ha rebotat, ha envaït tota la part sana del cos polític del nostre país, i ha fet aparèixer tangible i fer-

ma i voluminosa una oposició que sobretot daleix l'ensulciada del despota.

L'exili ha seguit un camí oposat. La seva intervenció, el seu volum i la seva eficàcia han minvat gradualment, seguint un procés normal o almenys propi a tot exili. L'exili, en el moment del triomf, hauria existit, però ja no seria indispensable. L'interior ciutà, perquè si no fos així, el dual combat entre la llibertat i l'esclavatge, entre les forces progressistes i la reacció, solament hauria estat una faisa espectral i de deliri d'un poble en el pas de la mort.

Es evident que el resultat de tot aquest esforç només translluïx de tant en tant en manifestacions del poble més o menys «bertes i agosarades» contra el règim i, també, en el malestar i dificultats que per a mantenir-se en el poder experimenta el franquisme. No és gaire, comparat amb el gran desig que la immensa majoria cova d'acabar definitivament amb la dictadura, però és prou per a saber que tard o d'hora la democràcia i la llibertat triomfaran.

Les lletres

Desde Barcelona

LA RESSURRECCIO DE JUAN RAMON I LA MORT DE BAROJA

A darreries d'octubre dues notícies varen passar de la cleda estrictament literària al carrer: la concessió del Premi Nobel a Juan Ramón Jiménez i la mort de Pio Baroja. Un i altre fet tenen una vertent política (què no és polític avui a Espanya!) i si Juan Aparicio, Director General de Premsa i virtuós de la «informació dirigida», va haver de llençar un núvol de fum per enmascarar l'exili de Juan Ramón, el Cap de Policia de Madrid haurà de prendre les oportunes mesures per tal d'evitar que l'enterrament de Baroja no fos el catalitzador d'un aldarull estudiantil d'imprevisibles conseqüències.

A Juan Ramón, amb la seva barbeta en punxa, el varem veure ressucitar als diaris després de disset anys de mort oficial, en saber-se que el Nobel era per ell; un Juan Ramón rejuenit de vint anys: no hi havia cap altra foto als arxius. Però urgia fer saber a tots els lectors que si el poeta «encara» no havia tornat a Espanya era perquè li ho impedia la malaltia de la seva muller. Aquesta brillantíssima troballa de l'Aparicio fou repetida per tots els diaris espanyols i tampoc no faltà a cap de les notes biogràfiques publicades en ésser-li oficialment atorgat el premi. No cal dir que el Juan Ramón de la «Residencia de Estudiantes», l'amic de Ma-

chado, de Lorca, d'Alberti, el deixeble de Francisco Giner de los Rios, no surt enlloc. El Juan Ramón biografiat aquest dies pels diaris espanyols és un ressucitat, que s'assembla vagament al Juan Ramón de debò. Es per dir-ho d'una vegada, una criatura de l'Aparicio.

Quant a Baroja, sense el Nobel que obligués a fer un xic de fressa i amb els afers de Polònia, Hongria i el canal en plena «ferescència», la cosa va ésser més planera: una nota biogràfica i algun comentari estrictament literari per a la mort i una breu notícia de l'enterrament. Adhuc per a les revistes literàries s'ha obert l'airata el mínim indispensable: Baroja, que havia esdevingut perillósament popular entre els joves, té el viatge oficial per anar a fer companyia a Galdós als llms literaris del règim. Però el silenci oficial no ho és tot i si en el cas de Galdós contribuïx a espesceir un intencionat oblit, iniciat ja fa molts anys des de les sagristies, en el de Baroja la cosa resultarà bon tros més difícil. Per a tota la joventut literària de Madrid «don Pio» havia esdevingut un símbol: representava l'escriptor lliure, sincer, valent, inconformista, és a dir: exactament el tipus oposat a l'escriptor oficial, fet o d'estultícia o de claudicació i vilès. Aquest haurà estat el darrer i fecond servei de «el hombre malo de Itzea».

DECLARACIO DEL SECRETARIAT DE CATALUNYA DE LA UNIO GENERAL DE TREBALLADORS

Havent arribat a les mans d'aquest Secretariat un Butlletí d'un anomenat «Comité de Catalunya de la U.G.T.», recentment creat a Mèxic, el Secretariat de Catalunya de la U.G.T. fa pública la present declaració:

1) L'únic Secretariat de Catalunya de la U.G.T. és el que resideix a Catalunya, i que —reconstituït enmig de la lluita clandestina l'any 1943— dirigeix des d'aleshores l'acció dels ugetistes catalans a l'interior.

2) El Secretariat de Catalunya de la U.G.T. no reconeix cap validesa als càrrecs de direcció obtinguts durant la guerra, car aquests caducaren al passar la frontera l'any 1939. A l'exili, el deure primer dels militants ugetistes és militar dins les rengleres de la U.G.T., reconstituïda oficialment a França l'any 1944, i adherida a la CIOSL d'ençà de la constitució d'aquest organisme internacional, ajudant així el difícil combat que menem a l'interior.

3) El Secretariat de Catalunya de la U.G.T. reconeix com a única representació a l'exili, el Secretariat que ha estat elegit democràticament per la vo-

tació dels ugetistes catalans a l'exili, d'acord amb la resolució del VI Congrés de la U.G.T. celebrat a Tolosa el mes d'agost del 1956.

Per totes aquestes raons, el Secretariat de Catalunya de la U.G.T. DESAUTORITZA el pretès organisme de Mèxic. CONDEMNAM una acció de divisió de la classe obrera catalana al servei d'interessos absolutament contraris als de la nostra Central Sindical.

Barcelona, 22 de Gener del 1957

Secretariat de Catalunya
de la U.G.T.

LA UNIVERSITAT CONTINUA TANCADA. I ELS ESTUDIANTS DETINGUTS

A darrera hora, les noves de Barcelona confirmen que la Universitat continua tancada i la majoria dels estudiants resten detinguts. Acedo es mostra partidari de «hacer un ejemplo» i si depengués d'ell, l'Universitat restaria tancada i els estudiants perdrien el curs. Es diu però que l'actitud unànime dels medis universitaris el forçarà a reflexionar.

JOSEP PUIG I CADAFALCH

SI haguessim estat a Barcelona en les darreries de l'any que suara ens ha deixat ens hauriem afegit al llarg seguici que va acompanyar la despulla de Puig i Cadafalch pels carrers de la ciutat estimada.

El coneixiem de quan tot just teníem catorze ans i podíem valorar la seva altura moral, el seu gran talent, la seva vasta cultura i el seu intens amor a Catalunya. Rebrot destacat de la nostra gloriosa renaixença, la seva personalitat s'expandia en el doble sentit de l'alta realització cultural i hu-

per M. SERRA I MORET

mana i de l'empremta nacional que distingia la seva obra. En aquell esplet d'afanós de darrers de segle i primers de l'actual, Puig i Cadafalch figura entre les faroles potents d'aquella albadia prometedora de bonavenir.

Es potser la darrera que s'apaga. Resten els monuments arquitectònics que el seu geni concebia, les seves descobertes i reconstruccions arqueològiques de la Seu d'Urgell i Sant Miquel de Cuixà, la seva òptima «L'Arquitectura romànica a Catalunya», les edicions dels seus brillants cursos a la Sorbona i altres universitats i l'atenció i el respecte que els seus coneixements havien desvetllat arreu d'Europa i Nordamèrica i que li havien valgut els títols de membre de l'Institut de França i de doctor «honoris causa» de les Universitats de Paris, de Harvard i de Freiburg. Fundador de la Junta de Museus de Barcelona, organitzador del Museu Arqueològic i Artístic de la Ciutat, propulsor de les altres empreses catalanes, ha mort als 87 anys, conservant a través de les pitjors maltempades el preat títol de President de l'Institut d'Estudis Catalans, institució que ell havia ajudat a néixer en temps de Prat de la Riba i que no ha deixat morir malgrat les urpades dels ocupants militars de Catalunya i dels miserables botiflers que els fan cancaneta.

No l'havíem vist de l'estiu del 1923. Successor de Prat de la Riba, segon i darrer President de la Mancomunitat de Catalunya, Puig i Cadafalch figurava en aquell partit que es titulà Lliga Regionalista des de la seva fundació. Erem molt joves —adolescents— quan interveníem a les tertúlies de l'Ateneu Barcelonès on Puig i Cadafalch desvaporava la seva exaltació i el seu talent amb epítets violents contra Espanya i els seus governants. Santiago Russinyol solia dir-nos: —«No l'imiteu. És un cridaire. No farà res.» Russinyol s'equivojava. Puig i Cadafalch va fer semblar que la Mancomunitat de Catalunya recolzava el cop d'Estat militar del Borbó i Primo de Rivera.

No seria hora oportuna de retreure aquest pecat si no tinguéssim la convicció que ell era el més gran penedit d'haver-lo comès. Mai més no va intervenir en política per bé que el seu ostracisme fos constructiu en molts aspectes. Sobretot en el retir i en el silenci. Cambó, Ventosa i altres destacats regionalistes foren reincidents perquè no estimaven Catalunya com Puig i Cadafalch. I també perquè aquest, en les altures de la seva intel·ligència i de la seva cultura, segurament que comprenia la valor absoluta de la democràcia no solament en la formació social de les famílies humanes, sino en el desenvolupament de la sana sociologia que fa política com una resultant de les condensacions de l'esperit i es mostra en institucions, en pràctiques i sistemes de relacions que fan de la nació i l'Estat zones de cultura, de civilització i de solidaritat social que completen i perfeccionen l'home. I ens pensem que Puig i Cadafalch, en el seu llarg i merítós silenci polític, compartia amb nosaltres la visió d'una Catalunya ideal, síntesi d'una superació guanyada amb treball i sacrifici.

Després de la mort de Bautista Sánchez Visita d'Acedo a Franco

Quan es conegué a Barcelona la notícia de la mort del capità-general, els més diversos rumors corregeren per la vila. L'actitud de Bautista Sánchez oposant-se a les violentes repressions d'Acedo li havien conquistat l'hostilitat dels franquistes i la simpatia de la gent; la seva austeritat contrastava amb la «farroneria» d'Acedo.

El mateix dia de rebre's la notícia de

l'algüerdà, Acedo anà a Madrid on tingué una llarga entrevista amb el Caudillo. A més de donar-li compte de la situació, el «jefe» de la Falange de Barcelona demanà al «jefe» nacional de Falange, que es nomenés a Barcelona un cap militar adicte a la Falange. Però quan Acedo retornà a Barcelona, Muñoz Grandes ja hi era, i havia tingut diverses entrevistes amb els generals de la guarnició.

Construccions

Diuen, amb molta ufana, que en vint anys s'han construït 500 mil viviendes—menys de les que es construïen en un any a l'Alemanya arruinada per la guerra. D'aquestes, naturalment, 76.221 a Madrid, la ciutat dels gratacels, on més de 600.000 persones ciuen en coves i barraques. No diuen quantes d'aquestes viviendes han hagut d'ésser abandonades pels ocupants perquè amenaçaven ruïna com és públic i notori que s'ha esdevingut en centenars de casos i en barris sencers.

Gràcies a les construccions de dics, la «provincia» de Lleida que era la que produïa més electricitat d'Espanya—1.183 milions de kilowatts—ha passat a segon lloc, essent ara la primera Zamora amb una producció de 1.539 milions de kwh, la tercera Oviedo amb 1.047 i la quarta Huesca amb 1.050 milions amb un total per tot Espanya de 11.921 milions en 1955. França en produeix 55.000 milions.

Segons el «New York Times», gràcies als préstecs a llarg termini de l'Export-Import Bank, de la International Cooperation Administration, de la International General Electric Company i de la Westinghouse Electric International Corporation, es podran construir dotze centrals tèrmiques que podran produir 872.500 kwh i que costaran uns 120 milions de dòlars. Les grans fortunes franquistes no s'emplenen en aquesta classe de negocis. Quan les centrals siguin construïdes i estiguin en ple rendiment, és probable que els hereus de Joan March o qualsevol altre procer trobin un jutge de Reus que les declari en fallida i les puguin adquirir a preu de ferro vell.

Com de costum, seran els catalans els que més pagaran els plats trencats. Malgrat tot el que fa Madrid per a desviar la riquesa de Catalunya, encara és la «provincia de Barcelona» la que consum més electricitat d'Espanya: 1.866 milions de kws, seguida per Vizcaya amb 987, Madrid amb 925 i Oviedo amb 744 milions. No debades tot i que Madrid compta 400.000 habitants més que Barcelona, aquesta paga encara més del doble de contribucions i impostos que la pròspera capital d'Espanya.

L'inflació desbordada

Segons el darrer balanç del Banc d'Espanya, la circulació de bitllets de banc ateny una valor de 55.821 milions de pessetes. Ha augmentat de 8.776 milions en un any, és a dir el doble de l'any anterior: 4.092 milions.

Aquesta inflació, que el règim franquista cultiva amb plaer, és una de les explicacions de la desastrosa situació econòmica actual.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA